

svinder. — Naar der af den ærede Landsthingsmand er yttret Frygt for, at Opløsningen af det bundne Gods skulde blive vanffelligere efter Loven end nu efter Bevillingsreglerne, saa maa jeg dog henlede Opmærksomheden paa, at der i lange Tider ikke er givet Bevilling til Fideicommissgodfers Opøsning uden imod Substitution af en Fideicommisscapital. Jeg har imidlertid alt antydet, at Lovforslagets Bestemmelser om Bevillingsmyndighedens Grændser kunne i en og anden Retning ændres, uden at der herimod fra min Side kan gjøres nogen principiel Indvending.

Med Hensyn til det 3die Afsnit, de almindelige Bestemmelser, kan jeg tildeels, nemlig med Hensyn til § 23, henholde mig til den Betragtning, der er fremført af et æret kongevalgt Medlem (Carlsen). Med Hensyn til § 21 og de Bemærkninger, der ere fremkomne fra den ærede Landsthingsmand, som sidder ligeoverfor mig, den 4de for 10de Kredts (Scholer), har jeg været lidt i Tvivl — jeg veed næsten ikke ret, om jeg tør gjøre det Spørgsmaal. — om den ærede Landsthingsmand har været opmærksom paa, at Bestemmelsen jo kun gjælder de Stamhusbesiddere, de Lehnbesiddere, de Majoratsbesiddere, som overhovedet ville frigjøre deres bundne Jordetendomme efter denne Lov; men naar saa er, naar altsaa den hele Bestemmelse, de to Former, under hvilke det her er paatænkt at give Regler med Hensyn til Bøndergods, kun kunne finde Anvendelse paa den, der selv frivillig erklærer, at han vil benytte Loven, saa har jeg ondt ved at see, hvorledes der skulde være Tale om, at her kunde være noget Krænkende. Men, som sagt, det er ganske klart, at der her ene og alene er Tale om de Majoratsbesiddere, som i Henhold til denne Lov ville frigjøre den bundne Jord, og den ærede Landsthingsmand vil vide, at man jo ved Sagens tidligere Behandling i Folkethinget har opløst Spørgsmaal om, hvorvidt der overhovedet var Betænelighed fra Fæstegodsets Side ved at lade det komme ind under den

hele Friggjørelsesbestemmelse; en Deel af det Udvalg, der har behandlet Sagen, har jo endog foreslaaet, at det ligefrem skulde undtages. Det forekom mig nu uheldigt; det forekom mig, at, naar man overhovedet skulde give Regler for, hvorledes det bundne Gods kunde gaae over til fri Etendom, saa maatte deri ogsaa indbefattes Bøndergodset, og det er med dette Synspunkt for Die, at de Bestemmelser ere foreslaaede, som her findes. Jeg kan ikke fatte, at der paa nogen Maade deri for Nogen, som vil bruge Loven, kan være det allermindste Krænkende. Det er Bestemmelser, der gives til Betyggelse for, at Forholdene fremdeles udvikle sig væsentlig i den Gang, i hvilken de hidtil have udviklet sig. — Jeg har ikke troet, at der her burde være Spørgsmaal om Indbetaling af et større Beløb i Statskassen end $\frac{1}{4}$. Det vil let sees, at dette ikke er foreslaaet for at skaffe Statskassen en Indtægt, men for at bidrage til, at Sagen afgjøres i Mindelighed mellem de Paagjældende, uden at Gaarden kommer til Auction. Naar alligevel i et ganske enkelt Undtagelsestilfælde en saadan Sum skulde komme ind i Statskassen, saa var det Meningen, som antydet i Motiverne, at der derover skulde raades til Landalmuens Lary, men ikke ubetinget, at Beløbet skulde gaae netop til den afdøde Fæsters nærmeste Arving. Forholdene kunde jo meget godt stille sig saaledes, at det var en rig Arving, som der ikke var nogen Grund til saaledes at sørge for; men den Sag staaer fast, at det skulde anvendes til Bønderalmuens Lary efter Bestemmelser, der kunne tages enten ved særlig Lov eller paa Finantsloven. Bestemmelsen er — jeg gjentager det —, som Enhver let ligger om som det fremgaaer af de Forhandlinger, og lignende Spørgsmaal, som i anden Sammenhæng tidligere have været førte i Thinget, ingenlunde foreslaaet for at skaffe Statskassen en Indtægt, men for at fremhjelpe den Frivillighedens Bei, ad hvilken man ønskede, at det hele Forhold maatte blive